

PEDRA SECA

Xavier Gual

EMPRESARI @xaviergual

DIMISSIIONS MANRESANES

Quan un personatge públic plega del seu càrrec es produeixen unes reverberacions mediàtiques que oscil·len com les ones del mar. Van i vénen. I la seva intensitat depèn de diversos factors. Entre tots aquests en destaquen la sorpresa de l'anunci i la visibilitat del dimittit. També és determinant la forma en què s'expliquen les raons dels protagonistes i la interpretació que en fan els cronistes. Les informacions mai són un reflex exacte de la realitat. La manca de dades i la visió condicionada de cadascú conformen el que ara se'n diu «el relat», que a vegades difereix de la realitat. I com en una traca de revetlla, un petard activa el següent i així fins a la fi del recorregut (únic) de la notícia.

El calendari ha fet que a Manresa dues persones rellevants hagin

decidit materialitzar-les aquests dies. En Josep Vives al davant del Bàsquet Manresa i el doctor Culell com a cap municipal per ERC. Una coincidència en el temps farà que al setembre, quan comenci la temporada per a uns i el curs polític per als altres, cap dels dos no hi sigui. El president sortint del bàsquet en protagonitza una en diferit, anunciada mesos enrere. I mentre s'acosta el dia de deixar-ho, s'aprecia la seva voluntat d'influir en el pròxim projecte. Marxarà amb el nou patrocinador principal confirmat i amb el successor designat, una mica a l'estil Aznar. Tot i que haurà estat amb un so- roll mediàtic que potser es po-

«I com en una traca de revetlla, un petard activa el següent i així fins a la fi del recorregut (únic) de la notícia»

dria haver evitat. A hores d'ara sembla que Jaume Arnau serà l'escollit després de l'aparició final i poc definida d'en Xavier Gabriel, el bruixot d'or, tot donant al traspàs de poder un gir estrambòtic i per acabar d'entendre. El nou patrocinador principal serà ICL-Iberpotash, presentat com una aposta quasi personal del president Vives tenint en compte la vehemència amb què ha sortit a justificar-ho. Tot i que la pregunta a respondre de debò és el retorn que pretén obtenir aquesta firma amb la presència de la seva imatge a la samarreta. I en Pere Culell, el cap de llista d'ERC per Manresa a les recents eleccions municipals de final de maig, ho ha deixat de cop, sense avisar i de forma poc ortodoxa. Els crítics i estudiosos d'aquest partit diran que no sorprèn en una organització que té el costum de fer les coses amb rauxa i

sense la finor d'altres. Segur que els periodistes que segueixen aquesta informació aniran descobrint les claus d'aquesta sortida imprevista al cap de pocs dies de la constitució dels ajuntaments. El metge Culell és un acreditat professional de la cirurgia, amb una feina que sembla ser que li absorbeix el seu temps i la seva iniciativa. Malgrat tot, volia compaginar feina amb el compromís polític amb la capital del Bages. Segons ha explicat, ha dit prou tot traient-se un pes de sobre. Segur que serà reprovat per plegar de sobte i quan no tocava, però puc mirar d'entendre això del pes i la càrrega. Treballar (qui té la sort de poder-ho fer) en una professió que t'agrada i et xucla tot combinant-ho amb responsabilitats polítiques o socials sense remuneració econòmica, a vegades pot ser molt difícil de portar. I si a més a més i com

sembla es pertany a una organització que et demana fer i dir coses que no quadren amb les teves idees i conviccions, et porta a fer una fugida a tota pressa a la recerca de la petita llibertat individual. Segur que li cauran plan- tofades des de dins i des de fora del partit al qual pertany, però no viure de la política dóna llibertat per entrar-hi i per sortir-ne a voluntat. Sembla que aquest és el missatge. I tots ho hauríem de respectar, encara que molts votants manresans es poden sentir defraudats en veure que el cap de llista que van votar s'aparta a la primera volta. Al cap i a la fi, deixar pas lliure sempre és el millor quan es plega.

«Segur que serà reprovat per plegar de sobte i quan no tocava, però puc mirar d'entendre això del pes i la càrrega»

PIRINEU: LES LLIÇONS DE LA CRISI

TRIBUNA

Joan Ganyet i Solé

COL·LECTIU APIA, PIRINEU OPINIÓ

Catalunya, Europa, el món, estan afectats per una greu crisi econòmica que ja dura des de fa set anys. S'ha dit que d'ella en sortirà una societat que tindrà poc a veure amb la d'abans. És una afirmació un xic exagerada. Sóc més partidari de considerar que l'evolució dels individus i de la societat és gradual i sostinguda, i que les crisis i els grans esdeveniments només n'acceleren la velocitat dels canvis en funció de la intensitat de la sotragada. La crisi actual és sens dubte molt aguda, amb doloroses conseqüències per als individus, les famílies, les empreses i determinats països. Però tot és relatiu: podem imaginar-nos encara una convulsió més gran. Sense anar més lluny Espanya, en la crisi dels anys 1992-1993, també va assolir la xifra del 24% d'aturats. I el Pirineu? Quines lliçons poden extreure's de la crisi? Una primera constatació sembla de tota evidència: cal reconside-

rar a fons el model d'especialització gairebé exclusiva en la construcció lligada a la segona residència, que tan onerosa resulta ara. I una pregunta associada: la fita principal, el gran objectiu dels pirinencs, és ser un destí turístic? L'ambició com a col·lectiu és rebre gent i més gent procedent d'altres llocs en quantitats cada vegada més grans? O l'ideal a assolir és un altre més alt i també més difícil; per exemple, constituir una societat model·lica en educació, en qualitat de vida i en relació harmònica amb la natura? En el benentès, és clar, que el turisme és i serà una font clau de recursos econòmics en qualsevol escenari. Simplificant molt, podríem identificar un punt fort i un punt feble del Pirineu en l'actual conjuntura. La seva principal fortalesa és sens dubte la creixent consideració de l'ecologia i el paisatge en l'escala de valors de la societat contemporània, i l'automàtica identificació de la muntanya amb aquests dos conceptes. El punt feble es deriva de la crònica manca de força i de cohesió del teixit social pirinenc, amb el corollari de l'exaltació del localisme i de la dispersió d'esforços. Com hauria el Pirineu d'afrontar el futur postcrisi? El veterà economista, pensador i novel·lista José Luis Sampedro, en una entrevista recent a un diari, a les tres paraules que ara ho dominen tot imposades per la fèrria dictadura dels «mercats»,

productivitat, competitivitat, innovació, en contraposava unes altres tres, pel mateix ordre, vitalitat, cooperació, creació. Crec que són tres idees bàsiques per al futur del Pirineu. Faré un comentari sobre cadascuna d'elles.

1) Vitalitat. És indispensable per donar noves perspectives al Pirineu en l'enfortiment del seu teixit social. Com fer-ho? Evidentment reforçant tot el que hi ha, tot el que es mou, totes les iniciatives que es generen des de dins. Però essent això absolutament necessari, no és suficient. Cal, a més, fomentar la immigració qualificada de professionals urbans sensibles a l'atractiu de la muntanya, disposats no només a passar-hi el cap de setmana, sinó a quedar-s'hi a viure i treballar. Convé prioritzar els habitatges-taller ben connectats telemàticament, davant de les segones residències buides més de 300 dies l'any. Amb un contingent entorn de l'1% dels professionals urbans n'hi hauria prou per inocular nova saba a la societat pirinenca.

2) Cooperació. És essencial la superació dels localismes, de les visions i les polítiques de campanar. Cal incrementar la

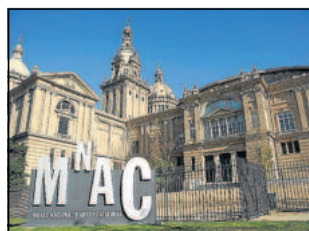
cooperació intra i extrapirinenca a tots els nivells. Daniel Innerarity, catedràtic de Filosofia Política, afirma que: «en la societat del coneixement la intel·ligència és una xarxa sense centre». Cooperació entre valls, entre empreses, entre centres d'ensenyament, entre pobles i ciutats (i és clar, amb les potents aglomeracions urbanes veïnes). Cooperació entre la iniciativa pública i la privada. Per pur interès, cal molta més agilitat i generositat en el flux d'intercanvis.

3) Creació, en el cas que ens ocupa, sinònim d'originalitat i de qualitat. És clau l'establiment d'un clima, d'una manera de fer, caracteritzada per la qualitat, la simplicitat i la pulcritud. Qualitat, simplicitat i pulcritud en l'artesanía, en les manifestacions artístiques i culturals, en la gastronomia, en els productes industrials, en la senyalística, en els serveis privats i públics, en l'urbanisme.

José Luis Sampedro afegia: «el gaudi de la vida no és qüestió de quantitat, sinó de sensibilitat, d'intensitat i de compenetració».

Tres mots plens de significat que poden inspirar la nova etapa del Pirineu postcrisi: sensibilitat en els plantejaments socials i en l'ordenació del territori, intensitat en la recerca de la qualitat i en la col·laboració público-privada, i compenetració entre l'home i la natura, la millor aposta de futur.

«A tres paraules que ara ho dominen tot, productivitat, competitivitat, innovació, en contraposava unes altres tres, vitalitat, cooperació, creació»

Visita el
amb
Regió7

M^NAC
MUSEU NACIONAL
D'ART DE CATALUNYA

Disposem d'entrades per visitar el Museu Nacional d'Art de Catalunya. Hi podreu veure les col·leccions residents del museu, d'art romànic, gòtic, renaixement i barroc, el llegat Cambó, art modern, la col·lecció Thyssen-Bornemisza, la de dibuixos, fotografia, numismàtica, gravats i cartells.

LLOC:
Palau Nacional -Parc de Montjuïc

Passeu per les nostres
oficines i obtindreu
**DUES
ENTRADES
GRATUÏTES**
per subscriptor.

(Oferta limitada)